

KAPITEL 4.

En korg med mogen frukt

»Följande syn lät Herren, Herren mig se: Jag såg en korg med mogen frukt. Och han sade: 'Vad ser du, Amos?' Jag svarade: 'En korg med mogen frukt.' Då sade Herren till mig: 'Mitt folk Israel är moget till undergång; jag kan icke vidare tillgiva dem.'» (Amos 8: 1, 2).

När du läst bibelns profetiska böcker, har du säkert slagits av hur olika de är sins emellan. Vid en närmare betraktelse, har du upptäckt att varje profet har sin alldeles egna stil. Gud talar genom dem alla, men de har ändå inte förlorat sin individuella och särpräglade personlighet. Den som blåser i instrumenten är densamme, men inte ens två av instrumenten ger ifrån sig exakt samma ljud. Det är sant att alla talar Guds Ord; men varje röst har sitt eget tonläge. Gud är den som först och främst kommer till synes, men människan är inte helt ur bilden ändå. Man kan aldrig finna att Jeremia härmar Jesajas uttryckssätt. Herden Amos skriver inte på samma sätt som den vise rådsherrn Daniel; ej heller lånar Jona Malakis utkast. Var och en talar på sitt eget vis, allt efter den person han är. De förblev de personligheter de var då Gud kallade dem till profeter. Gud helgar det som redan finns och stöper inte om människan i en ny form. Jag anser att detta är en ypperlig läxa till alla som tjäna Herren i vår tid. Till hur mycket mer nytta skulle inte många bli om de talade på ett sätt som var naturligt för dem och hade sin egen stil. Men istället binder den unge predikanten sig vid något framstående föredöme och härmar, inte bara uttryckssättet, utan också röstläget, gesterna, nyckerna och befärdheterna hos de mästare han vördar. Men om var och en istället för att försöka bli någon annan, kunde vara sig själva; om alla ville helga sina färdigheter och talanger till Gud så som de är, och låta dem komma till uttryck i sin ursprungliga enkelhet; på ett polerat eller mindre polerat sätt — då skulle världen bli varse att en man som menar allvar har trätt fram och inte en som bara spelar och imiterar andra. Jag tvivlar inte på att Gud själv kommer att tala tydligare och klarare genom dem som talar uppriktigt och från hjärtat, än genom den som inte själv på ett naturligt sätt kan vara en kanal för Guds Ord, utan måste ta till en konstgjord kanal, en annan människas värtalighet och uttryckssätt.

Jag känner mig föranledd att göra dessa anmärkningar, eftersom detta i hög grad gäller Amos. Han var en herde, en boskaps-skötare. Genom hela hans bok kan du finna hänsyftningar till

bondens liv. Han tycks ha varit en ärlig, enkel och alldaglig lands-ortbo. Och han talar om får som slitits i stycken av lejon, om Basans-kor, om en vagn full av kärvar, om tröskad säd, om åkermän och vintrampare. Han når inte Jesajas förädlade uttryckssätt, han har inte en gyllene mun som denne profeternas Chrysostomus. Han svingar sig inte till Daniels höjder, han saknar Hesekiels örnvingar och Jeremias gråtande ögon. Istället störtar sig hans ord över en i första kapitler; han är som ett otämt, oemotståndligt djur då han säger: »Herren upphäver ett rylande från Sion, och från Jerusalem låter han höra sin röst». Då försänkas herdarnas betesmarker i sorg och Karmels topp förtorkas» (Amos 1: 2).

Genom hela första och andra kapitlet fortsätter han sedan att kasta eldbränder omkring sig med båda händerna. En eldbrand åt Syrien, en åt Gasa, han blixtrar mot Tyrus i ett par meningar och gjuter galla över Edom. Han riktar sin heliga vredes pil mot Ammon och förtär Moabs palats. Han hugger sina fiender med korta abrupta meningar, utan att ha värtaligheten som mål. Hans tal är alltid en herdes. Likt Samgar som slog filistéerna med en oxkäke och inte med Goliats svärd, går Amos fram emot sin tids synd utan några gyllene pilar ur de förmämas koger, utan med sin egen oxkäke. Och på ett ganska strålande sätt nedligger han synden för sina fötter.

Se nu på min text i ljuset av vad jag redan har sagt. Amos förefaller vara en skicklig man, som förmår utföra andra nyttiga uppgifter. Det fanns en uppgift som vanligtvis tilldelades dem som var särskilt skickliga och fina på hand, nämligen att odla mulbärsfikonträd. I ett kapitel i Amos bok säger han att han är »en boskapsherde, som lever av mulbärsfikon». En mer korrekt översättning vore en som krossar eller bereder mulbärsfikon. Mulbärsfikon påminner om vanliga fikon, men har inte riktigt samma goda smak. Det var en allmän föreställning i Östern att denna frukt inte kunde mogna om man inte först krossade eller skadade den lite. Därför anställde man någon att gå med en järnkam och skrapa sönder skalet något. Om inte skalet skadades, smakade frukten beskt, även då den var mogen, men när den blivit skadad mognade den snabbt, blev söt i smaken och ingalunda något dåligt födoämne. Vid en särskild årstid ville grannarna anställa den gode mannen till att skada deras fikon för att de skulle mogna. Och i en av de visioner som Gud ger honom ser han varken Jesajas serafim eller

Hesekiels keruber, utan en korg med mogen frukt, en vision som passade hans förmåga och harmonierade med hans yrke.

Illär behövdes ingen lång, krånglig utläggning, det ryms inga svåra ord i herdens vokabulär, ej heller några djupa mysterier i hans vision. Men han ser en korg med frukt som är så mogen att den skördats, och det är en särskild sorts frukt — sommarfrukt — som inte varar, som inte står sig till vintern, utan som måste förtäras omgående. Amos ser att Guds syften med sitt folk Israel är mogna, att folket var så moget i sin synd att det måste förgöras. Av detta kan vi i modern tid lära att människan liksom mulbärsfikonet kan nå ett moget stadium. Det sker ett mognande i helgelse till dess Jesu hand församlar oss till himmelen och ett mognande i synd till dess vi svepa bort av dödens hårda hand och överlämnas åt föruttnelse och förgängelse.

Jag skall tillämpa denna text på tre sätt.

1. Det första är att Guds syften har ett moget stadium.

Gud utfärdar sina förordningar i sin tid. Han är aldrig för tidig och aldrig så mycket som en timme för sen. Många människor är efterkloka. Gud är alltid vis och bevisar alltid sin visdom, inte bara genom det han gör, utan genom att han gör det vid en viss tid. Låt oss studera två av de största ting Gud har gjort och lägga märke till hur mogen tiden var för dem.

Herren Jesu Kristi första tillkommelse. I lustgården lovade Gud vår förfader Adam att det av kvinnans säd skulle komma en som skulle krossa ormens huvud. Genom mystiska tecken visade han sitt folk att Messias skulle komma; genom många av profeterna talade han om Immanuel, Gud med oss. Men det dröjde tusentals år utan att Herren kom, trots att synden grep omkring sig och att mörkret var djupt. Ingenting kunde förmå Herren att förhasta sig på ett ovisligt sätt. Han dröjde inte heller, efter den utsatta tiden, utan när tiden var inne (mogen) sände Gud sin Son, född av en kvinna och ställd under lagen. I himmelen kommer vi säkert att uppläcka att Kristus kom och dog för våra synder i exakt rätt tid, vid det enda lämpliga tillfället. Försoningsverket hade inte kunnat utföras på ett så visligt sätt vid porten till Edens lustgård som på Golgata. Herodes regering och den romerska kejsaren erbjöd den mest passande tiden för Jesu offerdöd på korset.

Samma sak kommer även att vara fallet med vår älskade Herres och Mästares andra tillkommelse. Vi tenderar ofta att säga: »Var-

för dröjer han så länge? Sover inte jungfrurna därför att brudgummen dröjer, de visa såväl som de fåvitska, har de inte alla somnat?» Och mången tjänare säger för sig själv: »Min Herre fördröjer sin ankomst» och är därför redo att slå sina medtjänare, att dricka och herusa sig. Men gläd er alla ni som skäddar efter hans tillkommelse. Han kommer inte för snart, ty varför skulle solen gå upp innan mörkret haft sin tid? Han kommer inte heller att fördröja sin ankomst efter den rätta tiden, ty varför skulle inte solens strålar börjar skina på morgonen? Vi vet och är övertygade om att tiden är lika mogen då han står på jorden för andra gången. Då han stod på Golgata kulle var det i rätt tid och när han skall stå på Oljebberget och då han skall döma jordens länder i Josafats dal kommer det också att ske i rätt tid. Så vaka mina älskade, vaka och vänta ivrigt, bli inte missmodiga eller nedslagna. »En dag är för Herren såsom tusen år och tusen år såsom en dag.» Han skall komma och ni skall få se honom i hans härlighet och hans ärorika, strålande regering.

Och nu skulle jag vilja tillämpa denna stora sanning om Guds syftens mognad på vårt personliga liv. Ni anser att Kristi båda tillkommelser sker på bestämd tid. Detta, mina älskade, är fallet med allt vad Gud gör. Då du kallades av nåd, var det rätta tiden för din omvändelse. Den stund då Jesus såg på dig med sin kärleksfulla blick, medan du ännu var död i dina synder, var en stund av både kärlek och visdom. Gud väntade inte för länge, för då skulle du drivas till förtvivlan och desperation. Jag skulle vilja påstå att din kallelse kom i precis rättan tid. Inte som då man försöker skaka ner en omogen frukt från trädets eller som när den rivs ner av hagel eller bläst, utan som en mogen frukt, plockad i rätt tid, då den är mogen. Betänk att så kommer det att vara med allt som sker i ditt liv. Tvivlar du på det? Säger du att det ena problemet kommer efter det andra? Att de kommer för nära inpå varandra, så att du i allmänhet får ett hårt slag precis då din kraft och ditt tålamod uttömts, tack vare ett annat föregående problem? Så resonerar ditt förstånd, men istället borde du tala trons språk: »Store Gud, jag lägger mina tider och stunder i din hand, för jag vet så väl att om du slår mig gång på gång, så är det bara för att du genom de många prövningarna ska ge mig många välsignelser.» Så var vid gott mod du som läser detta. Jag vet, att då du blickar tillbaka inser att problemen har uppstått i rätt tid. Var det inte då du

hade kraft att möta dem eller då de behövdes för att vända dig bort från denna världen, för att befria dig från den köttsliga trygghet du närapå fallit offer för, eller var det inte för att väcka dig ur likgiltighetens dödsbringande slummer, som kunde blivit till ditt fördärv. Och lägg märke till sådan din prövning är blir också din befrielse. Du vill ha omedelbar befrielse, men Gud skänker den inte till dig i din tid, utan i sin. Han öser inte sin barmhärtighet över dig före utsatt tid. Du måste vänta till dess att prövningen fått utföra sitt fullkomliga verk: gjort dig tålmodig, och så blir din extremt svåra situation, den situation som ger Gud ett tillfälle att uppenbara sig. Han vet när din kraft är uttömd och du är redo att gå under. Då går rättfärdighetens sol upp med läkedom under sina vingar. Befrielsen från dina svårigheter sker alltid i tid, men inte för tidigt, för att ditt hjärta inte skall fyllas av stolthet. Lär dig, du kristne, att undervisa dig Guds vilja. Lär dig att lägga allt i hans hand. Det är skönt att leva i nådens ström. Det finns inget mer välsignat än ett liv i tro på den Gud som håller sitt förbund — att veta att man inte behöver bekymra sig, därför att han har omsorg om oss; att man inte behöver frukta något, utom honom; att man inte behöver vara nedtyngd eftersom vi får kosta vår börd på Herren, väl medvetna om att han skall uppehålla oss. Hur ljuvligt är det inte att kunna se den dag man skall dö på detta sätt: »Sjukdom och död finns överallt, men inte förrän han så vill kan jag dö»; och att vi kan vandra bland tusentals gravar, men att ingen grav skall uppåaka oss; att vi kan vara på den ort där farsoten griper omkring sig och förtär land efter land likt en gräsbrand på en torr äng — och ändå vara fullkomligt trygga. Vi är odödliga till dess vi fullgjort vår uppgift. Guds syfte för vår död skall inte gå i fullbordan förrän syftet med vår uppgift här har nått ett moget stadium och naturligtvis vill vi inte låta honom vänta längre än den tid han har utsatt.

Ingenting är lämnat åt slumpen; det är ingen blind hand som styr världen. Gud har syften och dessa syften fullbordas också. Gud har planer och dessa planer är visa och kan aldrig omkullkastas. Förtrösta på honom och så skall du få äta av varje frukt i rätt tid; barmhärtigheten i dess tid, prövningen i sin tid och befrielsen i det ögonblick du behöver den.

2. Nu ska jag övergå till min andra punkt:

Världens nationer när också ett moget stadium och då måste de

förgöras.

Vi har en bild av dem i Amos korg med mogen frukt. Denna frukt måste ätas omedelbart. När en nations synd blivit mogen måste den förgöras. Det finns nationella synder och följdaktligen också nationella straff. När man ser tillbaka, trots att en del skeptiker har vissa förbehåll rörande den enskilde individens synd och straff, måste de dock erkänna att Gud har sänt sin dom över olika nationer. Jag önskar att jag idag kunde ta dig med till Babylons hemiska öken. Då skulle jag be dig lyssna till ugglans hoande och du skulle rysa bland de övergivna ruinerna. Jag skulle också påminna dig om att en av världens mäktigaste monarker en gång haft sin tron där. »Varför utpländes dessa människor från jordens yta», frågar du. »Varför har palatset förtärts av eld och varför ligger den vackra staden öde?» Det finns bara ett svar på dessa frågor, nämligen att det folkets synd blev oerhört svår och att riket ruttnade och föll sönder inifrån. Så vill jag ta med dig till Grekland, och be dig stå framför de nedfallna kolonnerna från de storslagna templen, minnesmärken från en urgammal avgudadyrkan. Jag vill också särskilt peka på det faktum att alla stora ting som Alexander av Makedonien utförde sedan länge fallit i glömskans mörker. Om du ställde samma fråga om Grekland som om Babylon: »Vem slog alla dessa och plundrade deras städer?» Vore det inte sanningsenligt att bara svara att det var tidens tand som nött ner palatsen och att civilisationens centrum hade skiftat. Den grekiska staten blev sig själv till fall. Om den inte hade givit sig hän åt omättlig lyx; om dess krigshjältar inte förfallit till rövare; om dess styrande förblivit lika ärliga som de var från början; om nationen förblivit lika handlingskraftig, smärttålig, ärlig och rättfärdig som den var tidigare hade Grekland inte upphört att vara en stor nation. Då hade Roms järn inte varit någon match för Korints mässing; striden skulle ha varat länge och Spartas tappra män skulle ha drivit tillbaka de romerska legionerna. Om deras hjärtan hade varit fria från synd, skulle de ha förblivit fria från järnoket. De hade försäkrat sig själva långt innan de underkuvades av det stora riket i väster. Så var det också med det gamla Rom. Gud fördrog det länge. Den ene kejsaren efterträdde den andre — eller rättare sagt — den ene djävulske mannen efterträdde den andre. Helvetet tycktes driva det som en sport att alltid kunna sända ett värre monster för var gång. Alla var med få undantag råa och djuriska. De flesta var

grymma, varenda en var nyckfull. Gud stod länge ut med synden i Roms palats, romarnas simpla avgudadyrkan och deras kalk som var fylld med de heligas blod. Men slutligen talade han — och det skedde. Nordens horder sopade inom kort bort de trasiga resterna av ett imperium, vars egen korruption kommit att underminera det, likt termiterna i ett hus.

Låt oss nu emellertid inte i vår egen orättfärdighet få för oss att detta inte har med oss att göra. Som folk bär vi på en stor skuld. Jag förmodar att man inte kan påstå att vår synd har nått denna omognads, men den har ändå nått ganska långt. Har det inte gått druckna människor på de flesta gator? Har inte otroheten funnit tillhåll i många städer? Är inte sabbatsbrottet en ständigt förekommande och vanlig synd? Var inte engelsmännen olydiga mot Gud då de druckade sina giffiga droger på det kinesiska folket, som ju förresten inte ville ha dem? Har vi inte ofta varit de som angripit andra och i vår lust att utvidga vårt imperium utfört mängen gärning som vilken engelsman som helst skulle skämmas för? Vi har all anledning att be den botfärdiges bön för vår egen nationella synd och att vara förebedjare för vårt land. Vi är ett högmödigt folk, ingen annan nation i världen har skrutit tillnärmelsevis så mycket som vi. Vi använder större ord för att beskriva hur mycket mer värdefulla vi är än något annat folk. Det vore oss till gagn om vi brukade något mer ödmjuka ordalag inför Guds tron. Jag anser nog att det har gått vårt land mycket mer väl än t.o.m. det gamla Israel. Gud har gjort mer för Storbritannien, eller åtminstone lika mycket, som för Abrahams folk. Även om vi inte har gjort uppror och revolterat lika ofta som Israels barn gjorde under ökenvandringen är ändå det lilla uppror vi lagt i dagen (ifall det nu vore litet) stort, eftersom Gud har gjort så fantastiskt mycket gott för oss. Kära kristna! Bed uppriktigt och outröttligt för att vårt land skall fyllas med nåd. Bed att den syndens flod som ymnigt flödar fram i vårt land skall torka ut, så att det antagande en viss stor historiker gjort, till äventyrs inte skall gå i uppfyllelse, så att en nya-zeeländare en gång inte skall kunna sitta vid London Bridge's sönderrasade brovalv och fråga sig hur en sådan stor stad som London kunnat förstöras. Vi kan inte med säkerhet säga att Nineve eller Babylon var lika stora som London, men de skulle sannertligen kunnat mäta sig med London och ändå finns det ingenting kvar av dem. Ormarna och ugglorna har sitt tillhåll på de plat-

ser som en gång varit centrum för handel och civilisation. Och skulle det inte kunna gå på samma sätt med oss? Skulle inte ordet anglo-saxisk för evigt kunna suddas ut, såvida vi inte ångrar oss, söker Gud och beder att vårt land kan få stå i förbund med honom och förbli trofast mot honom ända till den dag Herren Jesus Kristus kommer och underställer alla riken under sitt eget väldiga imperium, som kommer att sträcka sig från den ena oceanen till den andra, ja, över hela jorden.

3. Nu ska jag övergå till huvudpunkten i den här förmiddagens predikan. Må Gud hjälpa mig och ge mig både fysisk och andlig kraft. Nu skall jag rikta mig till var och en som sitter framför mig och lyssnar. Den korg med mogen frukt som Amos såg, skall jag nu låta er få se. Korgen är full med frukt, som är mogen och måste ätas. Det är en bild av vad somliga av oss är och vad vi alla måste bli.

För det första, finns det en tid då den rättfärdige mognar. I ett avseende är människan mogen för himmelen så fort hon blivit omvänd, men i ett annat är hon det inte. Annars skulle Gud omedelbart föra henne hem till sig. Den nyomvända är bara som en knopp eller en nyutslagen blomma på ett fruktträd. Knoppen måste växa och fullkomnas, och frukten måste i sin tur mogna. För var dag mognar kristna människor tack vare den helige Ande. Förutan honom skulle de aldrig kunnat göra några framskridanden och växa till andligt sett. Men den helige Ande använder sig av olika redskap och jag tänker gå in lite närmare på vilka de är. Kristna människor mognar varje dag tack vare Guds, den store trädgårdsmästarens omsorg. Han söker efter frukt hos människorna och vandrar omkring bland träden varje dag och strålar ut sin kärleks solsken över dem. Han låter sin nåds och barmhärtighets dagg falla på dem, för att de skall ge mycken frukt. De mognar tack vare allt som sker med dem. Den kalla vinden och t.o.m. frosten om vintern, som kan förstöra vår naturliga frukt, främjar mognaden hos den frukt som växer i Herrens trädgård. Den svåraste prövning som den kristne någonsin kan möta är en försynens skickelse och gör honom redo att stå mogen och fullkomnad inför sin Faders härlighets tron. Utan problem och motgångar kan den kristne faktiskt inte mogna. Vi är som Amos mulbärsfikon, vars skal måste skrapas sönder lite för annars mognar vi inte. Vi växer till i vissa

avseenden då det går oss väl; men en sann mognad kommer endast åstad genom motgångar. Vår oro, vår saknad, vår modfällighet, frestelser utifrån och från vårt eget hjärta — är de redskap som Gud brukar för att göra oss redo för den dag då vår älskade Herre kommer och församlar oss — likt gyllene äpplen i en korg av silver. Vi mognar dag för dag, genom den predikan vi hör och genom vad vi läser i Guds Ord. Gud låter nådemedlen och de medgångar och motgångar han sänder samverka och lända till vår mognad; bönen, nattvarden, stunderna av gemenskap med Jesus, underbara löften som uppfylls varje dag och den hjälp vi får för olika vardagliga problem. Allt detta samverkar till det bästa för dem som älskar Gud. Allt detta skiljer oss från denna världen, lite mer för var dag som går. Rötternas fäste i jorden lossnar, de band som binder oss vid världen klippas av, våra vingar förses med nya fjädrar till vår sista stora resa, då vi lämnar världen och allt den vill binda oss med och träder in i den salighet och lycka som ligger framför Guds folk.

I vilket avseende, undrar du, mognar den kristne. Mitt svar är att han mognar i kunskap, han lär sig något nytt varje dag. Han lär sig stava det himmelska alfabetet och en del av det överjordiska tungomålets ord kan han uttala med lätthet. Han börjar, tillsammans med alla de heliga, fatta vad höjden och djupet och bredden och längden är och han känner Kristi kärlek som övergår allt förstånd. Sakor som förr syntes svåra att förstå tycks inte alls komplicerade längre. Han är inte längre barn kunskapsmässigt. Hans förstånd har utvecklats och mognat. Varje dag görs nya erfarenheter. De få erfarenheter han hade tidigare kunde liknas vid en liten omogen frukt, men som nu växt till full storlek och är fyllig och rund som ett granatäpple. Han har känt, smakat och upplevt Guds underbara Ord. Religionen är inte längre bara teori, utan verklighet. Han vet på vem han tror och är övertygad om att Gud är mäktig att bevåra den som givit sig helt åt honom. Och då hans kunskaper och hans erfarenheter ökar, mognar han också i andlighet. Han blir allt mindre världslig och skakar av sig allt mer och mer av den oro och de bekymmer som förut ville slå honom i bojor. Han tar prövningar och motgångar bättre än förr. Den bränning som förr skulle ha fått honom att drunkna, slänker nu bara sitt skum på hans ben. Han är inte rädd för svåra tider, för hans hjärta förtröstar obevekligen på Herren. Han griper inte längre

efter världens rikedom, han söker istället fylla den skattkammare dit mott och mal inte kan komma in och förstöra och dit tjuven inte kan komma in och stjäla. Och allt eftersom han på detta sätt mognar i andlighet, mognar också hans sinnen. Hans tal blir mer kärnfullt och rör sig inte så mycket kring oväsentligheter; han är inte som Faraos magra oxkött eller som sädes ax som förtorkas av östlanvinden. Han är de okunnigas instruktör och barnens lärare. Lyssna till honom, lägg märke till hur han talar och handlar i vardagen. Av honom kan du lära dig mycket; han är någon att ta efter, för det är som det står en ljuvlig doft av kristusgemenskap kring allt han gör och säger. Han är en mogen kristen som håller på att mogna för himmelen. Tilläggas bör att han har fått ett vänligare sinne än förr. Ungdomens skrovlighet och klandersjuka har givit vika för den mer mogna hjärtligheten och vänligheten. Han har lärt sig att ha överseende med andras brister som irriterade honom då han var yngre. Han har lärt sig att vara tålmodig och långmodig mot de yngre och ovisa, för han minns att han en gång också varit ung och dåraktig. Han hyser medlidande och visar kärlek mot den som har det svårt. Hans anlete strålar och ser sannerligen ut som en mogen frukt — en underbar syn för den store trädgårdsmästaren.

Sist, men inte minst allvarligt, har jag en sak att säga, som jag ber Gud att den helige Ande skall hjälpa mig att säga, och det är att de syndiga och ogudaktiga människorna tillika mognar. Alla ni som inte omvänt er till Herren håller på att mogna. Ni mognar inifrån. Den ondskan som finns i era hjärtan växer och mognar för var minut som går och trots att själva hjärtat inte kan bli ondare kommer era handlingar att förvirras allt mer efter den mognadsprocess som pågår inom er. Ondskan inom er kommer att förökas, växa sig starkare och leda till er undergång. Satan har fullt sjä med att varje dag göra allt för att försämma er karaktär. Han är en synnerligen duktig lärare och mycket skicklig på sådant och han kommer inte att lämna någon möjlighet outnyttjad för att få den unge syndaren att sätta sig i Belials stol och bli förfarna i allt vad synd och ondskan heter. Liksom ett nötkreatur som betar på en äng och växer och frodas, mognar och växer din synd för var dag. Blir du inte stolt när du är framgångsrik? Klagar och knotar du inte på Gud om det är något som fattas dig? Och är inte högmod och knotande, synder som mognar fram till Guds vredes dag? Och jag talar idag till somliga som håller på att mogna i synd

genom att de får lära sig onda ting de förut inte kunde. Unge man har det hänt att du på den firma där du nyligen fått anställning träffat andra unga män som varit mer avancerade än du själv och att de lärt dig någon ny dumhet, någon ny synd som du inte visste ens existerade? Du håller då på att mogna för helvetet. Du äldre man, har du precis kommit in i en period av ditt liv då du förmår lära andra människor synd och förläda dem till felsteg? Du är inte som Amos som odlade frukt för Gud. Istället odlar du frukt för Satan och hjälper honom i hans djävulska fruktträdgård. Jag riktar mig denna förmiddag också till dem som slagit in på denna väg först av ren nyfikenhet och som nu verkligen håller på att mogna i synd. Du ser tillbaka på din ungdomstid och förundrar dig över att du någonsin kunnat vara så »gröna» och dum som du var då. Men vad betyder din visdom nu? Har inte din skuld hela tiden ökat? Har du inte stirrat på synden så länge att du förvandlats till dess likhet och begått svårare och svårare synder allteftersom tiden gått och Satan har styrt dig? Är inte somliga av er mevetna om att ni nu kallblodigt och utan eftertanke kan begå brott vars hemskhet skulle chockerat dig i din ungdom? Jag vädjar till dig: se tillbaka! Se tillbaka på den tid då du var relativt oskyldig och sörj över att du kommit att mogna alltmer för var dag och att allting som händer dig sker med satanisk beräkning, för att du till sist skall mogna i rutenhet. Inom kort kommer du att falla från livets träd och möta fullkomligt fördärv.

Du undrar kanske på vilket sätt syndaren mognar. I ett sådant här fall kan jag inte gå in på några detaljer, men de flesta syndare mognar i kunskap om synden, kärleken till synden växer och mognar; och deras hjärtan blir alltmer förhårdade vilket gör att det kan synda utan dåligt samvete eller fruktan för konsekvenserna. Hos några har synden fått mogna så till den grad att de vågar häda Gud. De har blivit så ruttna att de vågar påstå att det inte finns någon Gud eller också tror de att han är blind och okunnig så att han varken ser eller kommer att bestraffa syndaren. Det är ett hemskt tecken på hur nära man står helvetet detta att man hörjar fundera på att det kanske inte finns någon Gud. Jag anser det vara bortkastad tid att försöka få någon att ändra uppfattning på denna punkt. Vi är inte till för att ändra på folks uppfattning utan för att varna dem. Jag tänker inte ge mig in på att försöka få en orm att sjunga vackert istället för att vasa. Jag anser det heller inte

vara till någon större nytta att försöka få människor att bli laglydiga och uppföra sig riktigt innan de blivit födda på nytt. Gud måste själv omvända dem som med sin mun bekänt att de inte tror att det finns någon Gud. Vi måste bedja för dessa; men samtidigt också lämna dem i Guds hand, för det är en djup grop och de som är fiender till Gud faller i den.

Kanske finns det också någon här som har blivit så mogen i rutenhet att hon inte bara förbannar Gud, föraktar religionen och överträder alla dess föreskrifter, men inte står ut med religionen överhuvudtaget och smutskastar varje gudaktig handling och förföljer de av sina släktingar som fruktar Herren. Mina herrar, ni visar inte ert rätta jag. Men era handlingar avslöjar dock den grymhet och ondskan som bor i era hjärtan. Ge akt på er själva. När man ser en mogen frukt förväntar man sig att den snart skall skördas och när jag får höra talas om era ilgärningar förväntar jag mig att er förgörelse inte skall dröja länge, utan att ni snart skall få uppleva dödens kval. Ni håller på att mogna, syndare. Om inte Gud förvandlar era hjärtan är den tid snart inne då ni skall skördas. Och vad är det ni håller på att mogna för? Ni håller på att mogna för döden, för evig dom och för Guds vrede. Vill ni vara snälla och ta med er detta när ni går hem och fundera över det? Även om jag inte kan tala till er denna förmiddag som jag egentligen skulle vilja, säger jag det jag kan. Oomvända män och kvinnor jag vill på det allra bestämdaste mana er att noga tänka över vad jag har sagt: Ni håller på att mogna för helvetet och en del frukt mognar väldigt snabbt. Men stunden kommer också för dem som mognar långsammare. De rättfärdiga skall församlas likt gyllene äpplen i en korg av silver, och ni skall församlas som Gomorras vindruvor och kastas i den gudomliga vredens vinpress och trampas av Guds förtrytelse och harm. Hur låter dessa framtidsvyer? Är du beredd att slå upp ditt läger i helvetet och för alltid brinna i den eviga elden? Kom ihåg att om du väljer den vägen, väljer du också den plata dit den leder. Om du vill fortsätta att mogna i synd får du också ta konsekvensen och ruttna i evig förtappelse. Låt er inte bedragas, Gud låter inte gäcka sig. Han kommer inte att förändra sitt sätt att behandla dig. Den som fortsätter på syndens väg och blir alltmer styvnackad skall förgöras. Mina kära åhörare, jag skulle kunna stå här och gråta över en del av er. Min själ gråter redan nu vid blotta tanken på de många som redan varit i denna

lokal och sedan gått sin väg för att uttala sig föraktfullt om de ansträngningar som gjorts för att få dem att omvända sig från sin synd. Skall det bli så med er också? Kommer ni för var sabbat som går att bli alltmer mogna för den eviga eldens lågor? Skall mina varningsord bara få bli ytterligare bränsle på elden? Kommer ni genom att förakta den man vars hjärta var fyllt av ömhet och kärlek — han som dog för er — ytterligare öka er skuldbörda? Stora skuror av människor har blivit förvandlade, förnyade och omvända i den här lokalen och en del av dem var riktigt mogna i synd. I församlingsboken står det skrivet om dem som gått med i vår gemenskap och om hur det gick till när de kom till tro. När jag läser om dem kan jag ofta inte låta bli att klappa i händerna av glädje. Det finns nämligen medlemmar här nu som förr var den allra värsta sortens drinkare och bespottare. En del av dem nöjde sig inte med att själva vara förtappade utan gjorde allt för att deras fruar och barn skulle vika av från sanningens väg. De hatade och föraktade allt som var gott. Mången man har kommit till mig strax innan han skulle tas upp som medlem i församlingen och sagt:

»Kan ni någonsin förlåta mig, sir?»

»Förlåta vad då?» har jag svarat.

»Jo, jag har ju brukat använda de allra värsta ord som engelska språket har att erbjuda för att beskriva er. Ändå hade jag aldrig träffat er och hade ingen anledning att tala illa om er på det sättet. Vill ni vara snäll och förlåta mig?»

»Vad mig anbelangar finns det ingenting att förlåta, men jag måste säga att jag är hjärtligt glad för att ni nu är redo att bekänna er synd för Gud. Men jag har inte tagit illa vid mig och har alltså därför ingenting att förlåta.»

Vad glad jag har blivit varje gång en sådan man kommit till mig och sagt att hans hjärta var förkrossat och att han ångrat all sin synd och att Kristus hade tagit bort all hans misgärning, samt att han önskade följa Herren och bekänna sin tro.

Jag manar er att vända om!

Herre, omvänd syndaren jag ber. O, Guds Ande sänk dig ned och utför ditt verk i de mest förhårdade av människor, för att de må bli frukter av din nåd, som mogna fram till den dag de når den eviga härligheten.